

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ, ΕΞΩ Η ΤΡΟΙΚΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΤΩΡΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Ενώ η ντόπια και υπερεθνική Χούντα συνεχίζουν αδίστακτα την καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων με τη γνωστή τακτική των θεατρινισμών, εμπαιγμών και χυδαίων εκβιασμών, το μόνο που μένει για το λαϊκό κίνημα είναι να αντεπιτεθεί ΤΩΡΑ με τη μεγαλύτερη δυνατή σφοδρότητα απέναντι τους. Τα καθημερινά στοιχεία για την κατάσταση στη χώρα είναι απάνθρωπα. Οι άνεργοι ξεπέρασαν κατά τα επίσημα στοιχεία το 1 εκατομμύριο, οι άστεγοι πολλαπλασιάζονται και πεθαίνουν πλέον στο δρόμο, οι φτωχοί ξεπερνούν το ένα τρίτο του πληθυσμού ενώ τα παιδιά των φτωχών οικογενειών υποσιτίζονται, πολλές οικογένειες έχουν διακόψει τη θέρμανση του σπιτιού τους και όσοι εργάζονται ακόμα, εξευτελίζονται για ένα μισθό της πείνας και αναγκάζονται να σκύβουν το κεφάλι γιατί το φάσμα της ανεργίας απλώνεται σε κάθε εργασιακό χώρο.

Πλέον το μεγαλύτερο τμήμα του λαού αντιμετωπίζει καθημερινά τη φτώχεια και την εξαθλίωση και αυτή είναι η μόνη προοπτική που του ανοίγουν για το μέλλον οι επαγγελματίες απατεώνες της συγκυβέρνησης. Την ίδια στιγμή η ρεφορμιστική (τιμητικός όρος πλέον!) Αριστερά συνεχίζει το ίδιο βιολί της αθώωσης του συστήματος, μέσω της καραμπινάτης υποβάθμισης του κομβικού ρόλου της ένταξης της χώρας στον υπερεθνικό καπιταλιστικό θεσμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατ' αυτό τον τρόπο, ακόμα και σήμερα, στην αρχή της μεγαλύτερης κρίσης, που απειλεί με καταστροφή τη μεγάλη πλειονότητα των λαών, επιλέγει για ακόμα μια φορά να παίξει τον ρόλο που της επιτρέπει το ίδιο το σύστημα, αυτόν του εξ αριστερών δεκανικιού του. Η συστημική/φιλελεύθερη αυτή Αριστερά, ακριβώς επειδή επιλέγει να μην έχει καθαρή αντισυστημική οπτική, με την έννοια της άμεσης αποδέσμευσης από το παγκοσμιοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα, και επομένως και της ΕΕ, προορίζεται για μια από τις ανταγωνιστικές θέσεις που σχεδιάζονται για την επόμενη μέρα της διαχείρισης του συστήματος, φλερτάροντας πλέον με την καθαρή εξαπάτηση του λαού.

Όσον αφορά τους εκπροσώπους της συγκυβέρνησης των αστικών κομμάτων, χυδαία υποκριτές, προσπαθούν να χειραγωγήσουν τη λαϊκή αγανάκτηση με τον δήθεν αγώνα που δίνουν για να αποτρέψουν τα βάρβαρα μέτρα που η δήθεν αδίστακτη Τρόικα τους επιβάλλει, λες και το σύστημα θα μπορούσε να βγει από την κρίση (προς όφελος των ελίτ και των προνομιούχων στρωμάτων πάντα) χωρίς κάποιου είδους Τρόικα και Μνημόνια, που οι ίδιοι αδίστακτα κάλεσαν, και μάλιστα θεμελίωσαν, ορίζοντας για πρωθυπουργό ένα διαπρεπές στέλεχος της υπερεθνικής Χούντας! Παρόλα αυτά, ακόμα και αστικές κυβερνήσεις στοιχειωδώς σεβόμενες την εθνική κυριαρχία δεν θα έφταναν σε αυτό το επίπεδο αλητείας και πολιτικής εξάρτησης από την υπερεθνική ελίτ, που φανερώνει ότι δεν μπορούμε να μιλάμε μόνο για Κοινωνική (που είναι αναγκαία προϋπόθεση) αλλά και για Εθνική απελευθέρωση. Δεν πρέπει πλέον κανένας να πέφτει στην παγίδα τους. Η ευθύνη της ντόπιας Χούντας σε όλο αυτό το σκηνικό είναι τεράστια. Δεν τολμούν καν να προκηρύξουν εκλογές αν πρώτα δεν είναι σίγουροι ότι θα έχουν εξασφαλίσει την ομαλή μετάβαση στην επόμενη κυβέρνηση.

Έτσι, καθώς η κοινοβουλευτική Χούντα της ντόπιας Τρόικας προχωρά ακάθεκτη στην κατεδάφιση και των υπόλοιπων λαϊκών κατακτήσεων εν μέσω μιας αδίστακτης αντεπαναστάσης, κατ' εντολή της υπερεθνικής Τρόικας, καθώς και στην παραχώρηση και του τελευταίου ίχνους οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας στην υπερεθνική ελίτ, η αντισυστημική Αριστερά αδυνατεί να ενώσει οριζόντια ευρύτερες ομάδες των λαϊκών στρωμάτων που πλήττονται ανελέητα. Και αυτό δεν είναι άσχετο με το γεγονός ότι αντί να προχωρήσει στην άμεση σύμπληξη ενός προγραμματικού Μετώπου, **Κοινωνικής και Εθνικής απελευθέρωσης**, στο πλαίσιο μιας μεταβατικής διαδικασίας για τη συστημική αλλαγή, όπως αυτό που προτείναμε, (http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.11.13_neo_ethniko_koinoniko_metopo_extented.html) το οποίο θα μπορούσε να οδηγήσει, μέσα από ένα μαζικό κίνημα **πολιτικών απεργιών**, σε μια **μαζική απεργία διαρκείας** για την ανατροπή της Χούντας των επαγγελματιών πολιτικών και Τραπεζιτών, αναλώνεται σε μεμονωμένες, παρότι ηρωικές σε πολλές περιπτώσεις, απεργίες, όπως αυτή των Χαλυβουργών, και πορείες-λιτανείες (που τις αγνοούν άνετα οι ελίτ), περιμένοντας να ωριμάσουν οι επαναστατικές συνθήκες, ενώ στο μεταξύ η χώρα ξεπουλιέται και ο λαός της (εκτός από την ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα) οδηγείται στη Βουλγαροποίηση και σύντομα στην Κινεζοποίηση.

Η καταστροφική στρατηγική επιλογή των δυνάμεων της αντισυστημικής Αριστεράς εξηγείται επειδή δήθεν τα διλήματα μέσα ή έξω από την ΕΕ, δραχμή ή Ευρώ, είναι ψευδοδιλήματα αν δεν κατακτήσουμε πρώτα τη λαϊκή εξουσία, με την έννοια της συστημικής αλλαγής. Για εμάς όμως τα διλήματα αυτά δεν είναι ψεύτικα αν μπορούν να βγάλουν τα λαϊκά στρώματα άμεσα από την κρίση, μέσα βέβαια από μια κυβέρνηση λαϊκού Μετώπου, και όχι από μια αστική κυβέρνηση που εκπροσωπεί τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, όπως η σημερινή. Αντίθετα, τα άμεσα μέτρα που προτείνουμε, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν τις βάσεις για συστημική αλλαγή στο επόμενο στάδιο, και η μορφή της συστημικής αλλαγής θα αποφαιζόταν με βάση τον συσχετισμό δυνάμεων που θα επικρατούσε τότε.

Στη χειρότερη εκδοχή «Αριστεράς», αυτή της ρεφορμιστικής —που αποτελεί πλέον και απόπειρα εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων— η έξοδος από την κρίση θα έλθει μέσα από τη «διάλυση» της Ευρωζώνης και μια πανευρωπαϊκή **«ρήξη»** με την ΕΕ, η οποία θα οδηγούσε στην εγκατάλειψη του επάρατου νεοφιλελευθερισμού (που προβάλλεται από μεγάλο μέρος της Αριστεράς ως μια απλή...ιδεοληψία και όχι βαθιά συστημική αλλαγή που επέβαλε η παγκοσμιοποίηση!), ή μέσα από την έξοδο από το Ευρώ (αλλά όχι και την ΕΕ), χωρίς βέβαια να γίνεται κουβέντα για **αποδέσμευση από τη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που αποτελεί τη σημερινή μορφή του συστήματος!** Έτσι η **ρεφορμιστική «Αριστερά»**, δηλαδή αυτή που δεν αμφισβητεί, όχι απλά το σύστημα με την παραπάνω έννοια αλλά ούτε καν την ΕΕ, οπότε θα μπορούσε να απαιτήσει π.χ. τη μονομερή έξοδο από αυτή μαζί με τη συνολική άρνηση πληρωμής του χρέους, την ακύρωση όλων των δανειακών συνθηκών και την απαλλοτρίωση του ληστευθέντος κοινωνικού πλούτου σαν αναγκαία προϋπόθεση για την έξοδο από την κρίση, υιοθετεί τη μια από τις παρακάτω στρατηγικές ή μίξη τους:

Ένα τμήμα της περιμένει την αυτοδιάλυση της ΟΝΕ ή/και μια πανευρωπαϊκή αλλαγή, η οποία δήθεν θα οδηγούσε στην εγκατάλειψη του επάρατου νεοφιλελευθερισμού (ως ...ιδεοληψίας) και της σημερινής **«δομής» της Ευρωζώνης** που οδήγησε στη κρίση της, τμήμα της οποίας υποτίθεται είναι και η Ελληνική.

Ένα άλλο τμήμα της ζητά τον **Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους** που θα οδηγούσε σε σημαντικό κούρεμά του, παράλληλα με έξοδο από την ΟΝΕ (αλλά όχι και την ΕΕ, την έξοδο από την οποία απλά θα «δρομολογούσε» για κάποιους η έξοδος από το Ευρώ) και συνακόλουθους (προσωρινούς) περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίων, εθνικοποιήσεις Τραπεζών κ.λπ.. Αυτή είναι η λύση που ζητά η ΕΛΕ εδώ και σχεδόν δύο χρόνια, η οποία προβλήθηκε μαζικά και μεθοδικά από αυτούς που έλεγχαν το κίνημα των «Αγανακτισμένων» στην πλατεία Συντάγματος, καθώς και από το Debtocracy, δηλαδή το ντοκιμαντέρ που έγινε μπεστ-σέλερ, χάρη στη προβολή του από καθεστωτικά ΜΜΕ, αλλά ακόμη

και από εφημερίδες της διεθνούς «φιλελεύθερης Αριστεράς» όπως η Γκάρντιαν, και φυσικά και από το διεθνές (και πολυέξοδο) συνέδριο στην Αθήνα, του οποίου συν-χορηγός ήταν και η ίδια η ...ΕΕ! Η «λύση» όμως αυτή, εάν όταν προτάθηκε ήταν απλώς αποπροσανατολιστική, όπως εμπειριστατωμένα είχαμε δείξει, σήμερα συνιστά και απόπειρα εφησυχασμού, αν όχι και καθαρής εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων. Και αυτό, διότι ήδη η υπερεθνική ελίτ συμφώνησε σε κούρεμα μεγαλύτερο από αυτό που έλπιζε η ΕΛΕ...όταν θα είχε τελειώσει ο Λογιστικός Έλεγχος του Χρέους που προπαγάνδιζε. Ακόμα, δεδομένου ότι πάλι το Χρέος δεν θα γίνει βιώσιμο, οι ελίτ έχουν ήδη προβλέψει μια ελεγχόμενη από αυτές χρεοκοπία και προσωρινή έξοδο από την Ευρωζώνη, αλλά όχι και από την ΕΕ (Ακριβώς δηλαδή όπως ζητούσε για ακόμα μια φορά η ΕΛΕ!).

Όμως, η επιχειρηματολογία αυτή της ΕΛΕ αποτελεί απόπειρα εξαπάτησης για δυο ακόμη λόγους:

1. Πρώτον, διότι εάν η έξοδος από την ΟΝΕ δεν συνοδευόταν και από ταυτόχρονη έξοδο από την ΕΕ, το κούρεμα θα γινόταν με τους όρους της ΕΕ (είτε αυτό γινόταν από τη σημερινή Χούντα, είτε από την ίδια την ΕΛΕ!) που συμπεριλαμβάνουν την ελαστικοποίηση της εργασίας, **την «απελευθέρωση» των αγορών**, τις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου (δηλαδή **όλες τις θεσμικές αλλαγές που επέβαλλε η ΕΕ πριν τη δημιουργία του Ευρώ**), οι οποίες οδήγησαν στη σημερινή δραματική επιδείνωση της κρίσης. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η ΕΛΕ δεν προτείνει μόνιμους κοινωνικούς ελέγχους πάνω στις αγορές, που αποτελούν όμως αναγκαία προϋπόθεση για την αποδέσμευση από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, τη σημερινή δηλαδή μορφή του συστήματος!
2. Δεύτερον, διότι εφόσον η ΕΛΕ βλέπει το Χρέος ως αιτία της κρίσης (όπως ακριβώς και η καθεστωτική οικονομική ανάλυση, αλλά και αυτή του ΕΠΑΜ κ.λπ.) και όχι απλά ως συνέπεια της κρίσης (όπως η αντισυστημική ανάλυση) τα μέτρα που προτείνει να συνοδεύσουν το κούρεμα του Χρέους δεν αφορούν την αλλαγή της παραγωγικής και καταναλωτικής δομής της χώρας, **ώστε να μην καταλήξουμε σε λίγα χρόνια με νέο ανάλογο Χρέος, ακόμα και αν οι δανειστές «κούρευαν» κατά 100% το σημερινό Χρέος**. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η ΕΛΕ δεν κατηγορεί την ίδια την ΕΕ, σαν εκφραστή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αλλά απλά κατηγορεί την «κακή» δομή της, τις «κακές» πολιτικές της Γερμανίας σε βάρος των εταίρων της, μαζί με το κακό «πολιτικό σύστημα» κ.λπ.

Ως εκ τούτου, η μεγαλύτερη αντισυστημική δύναμη αυτή τη στιγμή στη χώρα που συσπειρώνει το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων δεν μπορεί να περιμένει να αλλάξει ο συσχετισμός δυνάμεων μέσα από τις εκλογές και, κάποτε στο μέλλον να δημιουργηθούν οι επαναστατικές συνθήκες για τη λαϊκή εξουσία, όταν δηλαδή στο μεταξύ ο λαός θα έχει κυριολεκτικά λιμοκτονήσει. Ιστορικά άλλωστε, παρόμοιες συνθήκες δεν οδηγούν σε λαϊκή εξουσία αλλά σε φασισμούς διαφόρων ειδών, όπως μπορεί να γίνει και στην Ελλάδα από κάποιο Πατριωτικό Μέτωπο και κάποιον υπερ-Πατριώτη για αρχηγό! Το ΚΚΕ θα πρέπει να κάνει το βήμα και να πρωτοστατήσει στην έκκληση δημιουργίας ενός Μετώπου σαν αυτό που έχουμε περιγράψει. Τώρα είναι η στιγμή να δοθεί ώθηση στις αυξανόμενες αντιδράσεις του λαϊκού κινήματος και να ανέβει η συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων, ώστε να διεκδικήσουν με καλύτερους όρους και να κάνουν βήματα προς την ανατροπή μιας πιθανότατα μη αναστρέψιμης κατάστασης, στην οποία τους βυθίζουν. Δεν αρκούν μια, δύο, πέντε εργατικές απεργίες. Ο χρόνος είναι αμείλικτος και η πορεία προς την εξαθλίωση επιταχύνεται για χιλιάδες ανθρώπους.

Η ευθύνη επομένως κυρίως σήμερα βαραίνει τη μαζικότερη πολιτική δύναμη, η οποία θα πρέπει να αρχίσει να μην υπολογίζει τον κίνδυνο να υποστεί πλήγμα η αστική νομιμότητα της μπροστά στο όφελος του λαού. Η λαϊκή εξουσία δεν θα πρέπει να σχετίζεται με την άνοδο του ΚΚΕ στην εξουσία αλλά με τη νίκη ενός Παλλαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και, κατά συνέπεια Εθνικής Απελευθέρωσης, είτε εκλογικά είτε

επαναστατικά, ανάλογα με τον συσχετισμό δυνάμεων που θα διαμορφωθεί μέσα από το κίνημα μαζικών πολιτικών απεργιών και απεργίας διαρκείας που προτείνουμε. Να παλέψει δηλαδή το λαϊκό κίνημα για ένα Μέτωπο που, κερδίζοντας την εξουσία, θα έχει στόχο τη λήψη άμεσων μέτρων και το κτίσιμο **μιας αυτοδύναμης οικονομίας σαν αναγκαία προϋπόθεση για κάθε άλλη μορφή απελευθερωτικής κοινωνίας**, πέρα από το καπιταλιστικό σύστημα της Αγοράς. Ο λαός θα μπορεί κατόπιν αυτού να αποφασίσει τη μορφή της μελλοντικής κοινωνίας στην οποία θα θέλει να ζήσει, αν δηλαδή θα είναι μια κρατικοσοσιαλιστική ή μια περιεκτική δημοκρατία.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΠΑΛΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ σαν το παραπάνω που θα οργανώσει μια **πολιτική απεργία διαρκείας**, η οποία θα νεκρώσει κάθε οικονομική δραστηριότητα της χώρας **με τον άμεσο στόχο να αναγκάσει την σημερινή κυβέρνηση να παραιτηθεί και να προκηρύξει άμεσα εκλογές στις οποίες θα συμμετάσχει το Μέτωπο με το παρακάτω πρόγραμμα**. Η κατάληψη της εξουσίας από παρόμοιο Μέτωπο που θα στηριχτεί από τα πλατιά λαϊκά στρώματα, θα ανοίξει τον δρόμο όχι μόνο στις άμεσες αναγκαίες αλλαγές, για να ξεπεράσουμε την κρίση χωρίς να πληρώσουν τα λαϊκά στρώματα, όπως έχουν προδιαγράψει οι ελίτ με το νέο Μνημόνιο, αλλά και για να μπουν οι προϋποθέσεις μιας αυτοδύναμης Οικονομίας, έξω όχι μόνο από την ΕΕ, αλλά και την καπιταλιστική διεθνοποιημένη οικονομία της Αγοράς, έτσι ώστε πραγματικά να τεθεί θέμα λαϊκής εξουσίας και της μορφής που θα πάρει αυτή, και όχι ρητορικά, όπως γίνεται τώρα.

ΑΜΕΣΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Οι **άμεσοι και επιτακτικοί στόχοι του Μετώπου** που πρέπει να επιτευχθούν στο **πρώτο στάδιο** των απαιτούμενων επαναστατικών αλλαγών για την μόνιμη έξοδο από την κρίση είναι οι εξής:

[1] Άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη), η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας.

[2] Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών Νόμων που υπέγραψαν η μονοκομματική και η σημερινή διακομματική Χούντα με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους), εφόσον πρωταρχικός στόχος σήμερα είναι να σταματήσουμε το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου, με αφορμή το Χρέος (που δεν αναγνωρίζουμε, φυσικά, αφού δεν ρωτήθηκε ποτέ γι' αυτό ο Λαός), στους ξένους τοκογλύφους, πράγμα που θα έκανε αδύνατη κάθε ιδέα οικονομικής αυτοδυναμίας στο ορατό μέλλον.

[3] Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.

Απαραίτητα **συμπληρωματικά μέτρα** των παραπάνω πρέπει να είναι:

[4] Επανεισαγωγή της δραχμής και μερική υποτίμησή της με παράλληλη μετατροπή των καταθέσεων σε δραχμές, και μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες (π.χ. επιδοτήσεις των λαϊκών στρωμάτων χρηματοδοτούμενες από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία —κίνητη και ακίνητη— καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας).

[5] Αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών (τελωνειακοί έλεγχοι, συναλλαγματικοί έλεγχοι, ποσοστώσεις κλ.π.) ώστε να θωρακιστεί η οικονομική αυτοδυναμία της χώρας.

[6] Επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προ Μνημονίων επίπεδα με παράλληλη επαναπρόσληψη των απολυμένων στον δημόσιο τομέα, που θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.

[7] Κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες, στο πλαίσιο του προτεινόμενου παρακάτω μίγματος μορφών ιδιοκτησίας και μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων.

[8] Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης περιουσίας, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων στο εξωτερικό και επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας (φόρος δηλαδή ανάλογος με το μέγεθος της περιουσίας που μπορεί να φθάνει και στο 100% της περιουσίας για τις πολύ μεγάλες περιουσίες κ.λπ.), με στόχο τη δραστική ανακατανομή του εισοδήματος και του πλούτου.

[9] Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.

ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πέρα όμως από τα παραπάνω μέτρα που είναι απλά αμυντικά για την αυτοπροστασία της κοινωνίας από τα ληστρικά μέτρα που επέβαλαν οι ελίτ μέσω της Χούντας, είναι αναγκαίο, σε ένα **δεύτερο στάδιο, να κτιστούν οι βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομίας** (είτε αυτή, στη μελλοντική απελευθερωτική κοινωνία, πάρει τη μορφή οικονομικής δημοκρατίας είτε κρατικοσοσιαλιστικής οικονομίας, αναρχοσυνδικαλιστικής κ.λπ.), **δηλαδή να ληφθούν μέτρα για να ξανακτιστεί η παραγωγική δομή της χώρας,** που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και **να διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο.**

Στο δεύτερο αυτό στάδιο των επαναστατικών αλλαγών προτείνεται ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, ατομική μικροϊδιοκτησία) και, επομένως, **ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων** (Ενδεικτικός Σχεδιασμός, Οικονομική Δημοκρατία, Αγορά). Η παραγωγή, δηλαδή, στο στάδιο αυτό θα μπορούσε να στηριχθεί σε μια ποικιλία μορφών ιδιοκτησίας, ώστε να δοθεί η πρακτική δυνατότητα στον Λαό να αποκτήσει άμεση εμπειρία από τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και να επιλέξει κατόπιν τις πιο κατάλληλες για την απελευθερωτική κοινωνία:

[Α] Στους **κοινωνικοποιημένους κλάδους παραγωγής** που καλύπτουν ανάγκες, οι οποίες ξεπερνούν τα όρια των δήμων και των συνεταιρισμών (Ενέργεια, Επικοινωνίες, Μεταφορές), αλλά και βασικές ανάγκες στο εθνικό επίπεδο. Η κατανομή των οικονομικών πόρων σε αυτούς τους κλάδους μπορεί να γίνεται μέσω ενός εθνικού μακρο-οικονομικού σχεδιασμού (Ενδεικτικός Σχεδιασμός) που θα θεμελιώνεται όχι μόνο στις καταναλωτικές προτιμήσεις που εκφράζει η αγορά αλλά και στις γνωμοδοτήσεις των δημοτικών συνελεύσεων (δηλαδή των συνελεύσεων των δημοτών ανά δήμο που συνομοσπονδιοποιούνται στο εθνικό επίπεδο), αλλά και των συνελεύσεων των εργαζομένων στους κλάδους αυτούς.

[Β] Στις **δημοτικές επιχειρήσεις** (που θα ανήκουν στους δήμους και θα ελέγχονται από τις δημοτικές συνελεύσεις καθώς και τις συνελεύσεις των εργαζομένων σε αυτές), των οποίων η παραγωγή θα είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό.

[Γ] Στους **συνεταιρισμούς** που θα ανήκουν στα μέλη και θα ελέγχονται από τις συνελεύσεις τους. Η παραγωγή τους θα είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό και, τέλος,

[Δ] Στην **ατομική μικρο-ιδιοκτησία** (μικρομάγαζα κάθε είδους, βασικά οικογενειακής μορφής, αυτό-απασχολούμενοι κ.λπ.), των οποίων η παραγωγή —έμμεσα, όσον αφορά τουλάχιστον τη διαθεσιμότητα των πόρων— είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό

Οι σημερινές επομένως καπιταλιστικές επιχειρήσεις, εάν μεν ανήκουν σε πολυεθνικές θα απαλλοτριωθούν αναγκαστικά χωρίς αποζημίωση και θα υπαχθούν στους κοινωνικοποιημένους κλάδους παραγωγής (βλ. Α), ενώ η τύχη των υπολοίπων θα καθοριστεί σε εθνικό επίπεδο, μετά από γνωμοδότηση των συνελεύσεων των εργαζόμενων και των κατά τόπους δημοτικών συνελεύσεων, για το ποια από τις παραπάνω μορφές ιδιοκτησίας (εκτός της ατομικής μικρο-ιδιοκτησίας) θα υιοθετήσουν.

Η νέα αυτή παραγωγική δομή θα οδηγήσει και στη διαμόρφωση ενός νέου καταναλωτικού προτύπου, πέρα από αυτό που μας επέβαλαν η εξάρτησή μας από την ΕΕ και το υπάρχον σύστημα, και οδήγησαν στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση και στη συνακόλουθη οικονομική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή. **Χρειάζεται δηλαδή στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους** για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους, τους οποίους μπορούμε ν' αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον, προσφέροντας υπηρεσίες, όχι απλά στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα του εξωτερικού, όπως σήμερα, αλλά σε κάθε κοινωνικό στρώμα, σε ένα κλίμα διεθνούς αλληλεγγύης.

Η αυτοδύναμη οικονομία αποτελεί άλλωστε τη μόνη δυνατή διέξοδο από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που προσφέρει εναλλακτική λύση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Και φυσικά αυτό δεν σημαίνει «απομονωτισμό» όπως διαστρεβλώνουν την αυτονομία οι «Ευρωπαϊστές» στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα Πανεπιστήμια κ.λπ. που έχουν άμεσα ή έμμεσα οικονομικά και άλλα συμφέροντα από την παραμονή μας στην ΕΕ. Αυτή είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (π.χ. χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, Βαλκανικές χώρες, χώρες της Βόρειας Αφρικής κ.λπ.). Οι νέες αυτές οικονομικές ενώσεις που θα θεμελιώνονται στην αλληλεγγύη των λαών, αντί για τις σημερινές ληστρικές ενώσεις του κεφαλαίου, όπως η ΕΕ, αποτελούν τον μόνο αληθινό διεθνισμό σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον ψευδοδιεθνισμό της ρεφορμιστικής «Αριστεράς» που δήθεν θα κτιστεί μέσα στην ΕΕ! **Πιο σημαντικό, η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομικών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας. Ούτε μια ΠΔ, ούτε μια σοσιαλιστική (κρατικοσοσιαλιστική ή ελευθεριακή) οικονομία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει ανακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς.**

Η δημιουργία μιας νέας παραγωγικής και καταναλωτικής δομής με αυτοδύναμο προσανατολισμό είναι η αναγκαία συνθήκη για να σταματήσει η Ελλάδα να είναι προτεκτοράτο και να αποκτήσει ο ίδιος ο Λαός την δυνατότητα πραγματικής πολιτικής και οικονομικής αυτοδιεύθυνσης. Η επαρκής συνθήκη όμως για αυτό εξαρτάται και από το τι είδους αλλαγές θα γίνουν μακροπρόθεσμα, σε σχέση με τη μορφή της απελευθερωτικής κοινωνίας, η οποία θα καθοριστεί δημοκρατικά με βάση τον επικρατούντα τότε συσχετισμό δυνάμεων.

ΔΙΚΤΥΟ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία: www.inclusivedemocracy.org/pd

Επικοινωνία: peridimok@gmail.com